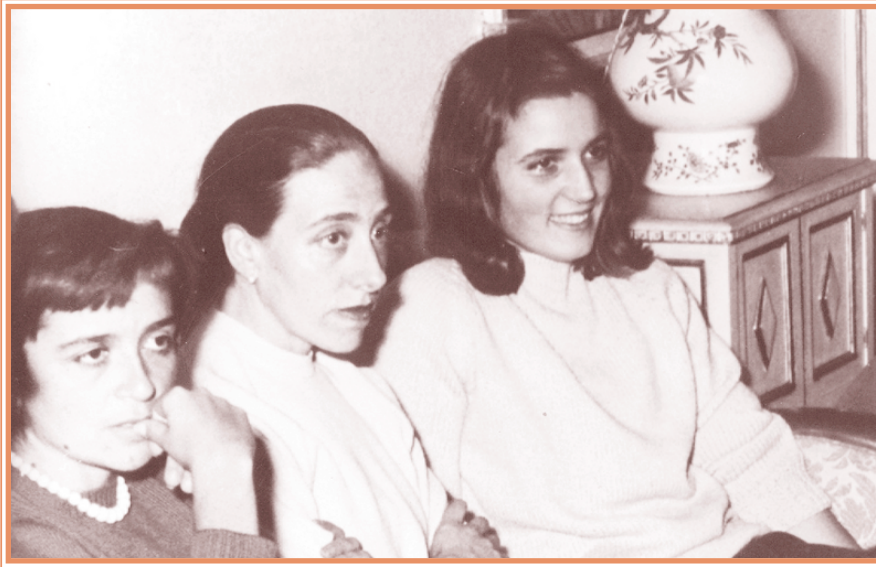

La Serventa de Déu

1958. A Roma, amb Encarnita Ortega i Lourdes Toranzo.

MONTSERRAT GRASES

Breu sumari

«Maduresa sobtada»

Esbós breu de records de la mare de la Serventa de Déu sobre la reacció que va tenir quan va conèixer la imminència de la seva mort.

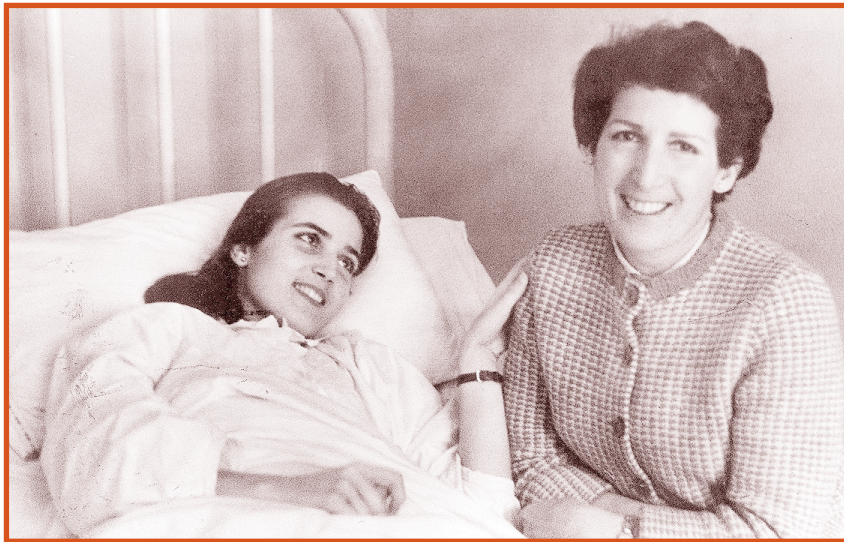
«Dies natalis»

Això va ser per a Montse –un naixement!– el 26 de març de 1959; es va morir mentre l'Església celebrava el Dijous Sant.

«Favors»

Uns quants paràgrafs d'algunes cartes que són testimoni de l'eficàcia intercessora de Montse Grases davant de Déu.

DE SOBTE, HAVIA MADURAT

1959. Amb la seva mare.

Manolita, la mare de la Montse, que ara fa poc ha anat a trobar-se amb la seva filla, va escriure una llarga sèrie de records en moments diferents, pensant a deixar-los als altres fills –alguns encara eren molt menuts el 1959– perquè poguessin conèixer la vida de la germana gran. El 24 d'agost de 1967 va escriure:

Vam passar uns dies a l'Hospital de la Creu Roja (per fer-li una biòpsia a la cama). No recordo amb certesa quants dies, potser vuit. Però sí que recordo el dia que l'hi vam dur. Li devia fer molt de mal, i traslladar-la des de casa fins al taxi va ser molt penós, perquè es veia com patia. Les sessions de radioteràpia van començar uns quants dies després. Encara costava bellugar-la i portar-la. La ficàvem al cotxe i després jo li col·locava la cama tot al llarg del seient. Jo m'encabia en un raconet, i així hi anàvem les dues: amb prou feines una illa i mitja de trajecte.

A mi em semblava impossible que ella s'estimés més l'enrenou de ficar-la i treure-la del taxi dues vegades –sense comptar l'estona d'estar plantats al carrer fins que n'arribava un–, i li ho vaig dir uns quants cops. I així,

un dia que no venia cap taxi, va accedir a anar-hi a peu. *Pobrina!* Com va recórrer aquells metres! Mai més l'hi vaig insistir!

A mesura que anaven passant les sessions de radioteràpia, va començar a tenir menys mals, i ens en vam anar un parell de caps de setmana a Seva. Va ser justament un d'aquells caps de setmana,

en arribar a casa –devia ser cap al voltant de la una– quan ens va demanar la resposta al que ja ens havia preguntat diverses vegades: “*Què tinc?*”

Érem al quarto de bany tots tres. Jo vaig dir de seguida: “*Montsina, que és molt tard*”. No em va servir, perquè ja feia dies que ho demanava. I doncs, aquesta vegada ja no s'hi valien les dilacions, i al final va ser el papà, que va parlar. Li ho va explicar d'una manera clara, ben clara. Ella ho va entendre de seguida i va dir, textualment: “*I si em tallessin la cama?*”

Amb motiu d'aquesta pregunta, va fer un comentari per la tele un mossèn, Jesús Urteaga, i haig de confessar que, fins que l'hi vaig sentir, no m'havia adonat d'allò tan terrible que volia dir de veritat. Ella ho va dir d'una manera natural, sense immutar-se. I quan el papà li va haver de dir que ja s'hi havia pensat, però que no era eficaç i que per això s'havia rebutjat, llavors ella va fer un gest molt graciós que feia de vegades. I era que apretava els llavis, inclinant-los cap a una banda, un gest que hauria pogut traduir-se per “*mala sort!*”

Li ho va explicar d'una manera clara, ben clara. Ella ho va entendre de seguida i va dir, textualment: “I si em tallessin la cama?”

Ja us podeu imaginar que el papà li va dir que en allò que els metges no podien fer amb mitjans humans, hi érem nosaltres per demanar-ho a Déu i que, a més, teníem l'obligació de fer-ho. Ella va sortir aparentment tranquil·la, se'n va anar a l'habitació i es va ficar al llit. Quan vaig veure que es ficava al llit, m'hi vaig ficar jo també, convençuda que el que no havia fet al quarto de bany –plorar i desfogar-se– ho faria tan bon punt estigués sola.

Ella, quan va veure que em ficava al seu llit, em va dir, mig sorpresa i mig somrient (abans d'escriure somrient ho he estat rumiant; però sí, el to era festiu): “Què fas, mamà?” No sé del cert què li vaig dir; era una cosa com ara “Doncs, que em quedo amb tu”. Ja no vam dir res més. Ella em va posar el cap a l'espall i al cap de molt poc, la vaig sentir com respirava compassadament: s'havia adormit.

Al conèixer aquesta reacció, la directora [de Llar] va dir que *de sobte, la va veure en plena maduresa*; ja no era aquella criatura; nostre Senyor era amb ella i en ella. I el seu confessor va confirmar la mateixa idea: era una nena que, *de sobte, havia madurat*.

Vita Mutatur, Non Tollitur

La vida se cambia, no se pierde

(Del Prefacio de la missa de Difuntos)

MONTSERRAT GRASES GARCÍA

DESCANSA EN EL SEÑOR

EL JUEVES SANTO, DÍA 26 DE MARZO DE 1959

HABIENDO RECIBIDO LOS SANTOS SACRAMENTOS

Y LA BENEDICIÓN APOSTÓLICA

DIES NATALIS

Va ser força als orígens, que els cristians van començar a dir-ne *dies natalis*, del dia de la mort.

El naixement a la vida del Cel va precedir pel naixement, en aquesta terra, a la vida sobrenatural per la gràcia, segons les paraules de nostre Senyor: *qui no neix de l'aigua i de l'Esperit no pot entrar al Regne de Déu*¹.

El naixement definitiu exigeix patiment, perquè *cal passar moltes tribulacions per entrar al regne de Déu*². Però així com la dona, *un cop que ha donat a llum un infant, ja no recorda la tribulació pel goig d'haver posat un home al món*³, així també l'Església s'alegra amb el naixement dels seus fills a la vida eterna, i ens proposa el seu exemple i intercessió per impulsar-nos en el camí de la santedat...

Els que sabem això –perquè ens ho ha dit Déu, que no enganya mai– coneixem el secret de la pau que va experimentar la Montse quan va saber que se li acabava la vida.

1 Jo. III, 5.

2 Act. XIV, 22.

3 Jo. XVI, 21.

FAVORS

Des d'una porteria

Des de fa 25 anys treballo en una porteria. Estic operada dues vegades: el 1994 d'una trombosi de la cama esquerra i aquest any m'han tret unes quantes varius, i els metges m'han dit que és possible que m'hagin de tornar a operar.

El dia 21 d'agost cap a les set del vespre, la cama em feia força mal. Vaig agafar l'estampa de la Montse, que la tinc amb relíquia, i em vaig quedar mirant-la: em va semblar que somreia i li vaig demanar que em curés la cama.

De sobte vaig notar una millora molt gran, i que m'havia desaparegut com un nus que tenia a l'empenya. Vaig baixar corrents a casa perquè sentia, per dins, que la Montse em deia que em fes mirar uns bonyes que tenia a la cama i que em molestaven molt. Allà vaig demanar al meu fill que em

mirés la cama perquè jo estava molt nerviosa. Em va dir que la trobava molt bé.

El divendres 25 vaig tornar a demanar a la Montse que em desaparegués un bony que em quedava. Llavors em va fer bastant mal, després vaig sentir escalfor... i després em vaig trobar bé. M'havia desaparegut el bony!

Des d'aleshores puc assegurar-me en postures diverses –això abans no ho podia fer– i no em fa gens de mal. També m'he pogut treure les mitges compressives que he dut fins ara.

He anat a la cripta de l'Oratori de Santa Maria de Bonaigua on és la seva sepultura, per donar gràcies a la Montse, i li he promès que li portaria flors.

*E.M.A.
13-X-2000
Barcelona*

A una cunyada meva li van diagnosticar un càncer en estat molt avançat. Ella no sabia que estava tan greu i la seva família no li ho volia dir. Vivia apartada dels sagraments. Jo no veia la manera d'intervenir-hi, i la vaig encomanar a la intercessió de la Montse.

Hi va haver un moment que va empitjorar molt i va caldre ingressar-la en un hospital. Quan vam anar a veure-la, ens va sorprendre en demanar que aviséssim un capellà. Va estar mitja hora amb ell i es va confessar, va rebre la unció dels malalts i la comunió. Quan es va recuperar una mica, va tornar a casa molt contenta, i al cap de poc es va morir oferint tots els dolors a nostre Senyor.

*R.G.D.
Sabadell*

Escric aquesta carta per remarcar-los que per mitjà de Montserrat Grases –germana i gran amiga meva– nostre Senyor m'ha concedit grans favors. No vull explicar-los per-

què els podrien considerar irrellevants i per a mi són de vida o mort, i dignes de beatificar la nostra Montse. Ara n'hi estic demanat dos d'impossibles.

*A.C.G.
Barcelona*

La meva àvia va començar a veure-hi borrós i, al cap de pocs segons, va quedar inconscient. La van ingressar a l'hospital amb una embòlia.

Quan me'n vaig assabentar, vaig obrir l'agenda i vaig resar l'oració de l'estampa amb relíquia de Montse Grases: li vaig demanar amb força per l'àvia.

L'endemà s'havia recuperat i els metges van dir que era un miracle que s'hagués curat tan de pressa.

Gràcies a la Montse ara la meva àvia va fent, com sempre, les seves feines.

*A.V.A.
Barcelona*

FAVORS

Només volia dir-vos que en aquesta vida hi ha moltes coses boniques i una d'elles és tenir una bona amiga que estigui sempre a prop, com Montse Grases.

Una guineana equatorial

He obtingut una gràcia per intercessió de Montserrat Grases. Estava molt angoixat esperant ser contractat com a professor en una important universitat catòlica de Brasília, malgrat que no tenia cap contacte que em pogués ajudar. Gràcies a la Mare de Déu de Fàtima i a la Serventa de Déu, vaig ser contractat.

*M.V.M.
Goiânia
Brasil*

Per intercessió de la Serventa de Déu Montserrat Grases es va poder assolir que un cosí meu que va venir de Cuba aconseguís els papers per quedar-se a Espanya legalment després que li havien dit les autoritats que no hi havia res a fer per quedar-se aquí. Li vaig resar l'estampa i l'endemà va aconseguir tot el que calia.

*L.P.C.
Ferrol*

Poc abans d'anar-me'n al Kosovo la meua vida va experimentar un canvi radical. El coronel em va donar a conèixer la Montserrat i me'n va donar una estampa. Una nit li vaig resar per demanar-li que intercedís davant el Senyor perquè em tregués l'hàbit del consum d'alcohol. L'endemà em vaig llevar amb la necessitat d'anar al metge i demanar-li ajuda: "una llum m'estava guiant". Des d'aleshores no he tornat a provar l'alcohol.

*J.R.G.
Labacolla*

Volia comunicar-los que vaig decidir fer una novena amb l'estampa de Montse Grases perquè em concedissin plaça en una universitat del Canadà. Ho vaig aconseguir, però em van refusar el visat. Llavors vaig haver de tornar a iniciar les gestions i, justament en el setanta-cinquè aniversari de l'ordenació sacerdotal del beat Josepmaria Escrivà, vaig rebre un e-mail del meu germà, que viu al Canadà, dient-me que m'havien admès novament.

*J.K.
Nairobi
Kenya*

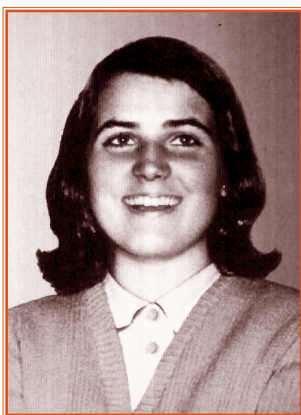
Agraïm les almoïnes que ens envien per col·laborar amb les despeses de l'Oficina per a les Causes dels Sants de la Prelatura de l'Opus Dei. Es poden trametre per gir postal, per transferència bancària (c/c núm. 0182-4017-57-0018820005 del BBVA, agència del carrer Diego de León 16, 28006 Madrid) o per altres mitjans.

Notícies de la Causa

El desembre de 1999 es va donar per acabada la redacció de la *Positio* i el Postulador –Mons. Flavio Capucci–, juntament amb el Relator –Mons. José Luis Gutiérrez–, la van dipositar a la Secretaria de la Congregació per a les Causes dels Sants, per tal que pugui ser estudiada i dictaminada pels Consultors i Membres, abans de proposar al Papa que doni l'autorització per declarar l'heroïcitat de la seva vida i virtuts.

A la *Positio* s'ha mirat d'exposar –*positio* vol dir això– tota la vida i virtuts de Montserrat Grases amb el suport de la documentació que es va elaborar i presentar en el seu moment. S'ha procurat fer una feina breu però prou completa perquè se'n pugui fer un judici.

És possible que l'examen d'aquesta *Positio* trigui temps –fins i tot uns quants anys– abans no es pugui resoldre, però mentrestant podem anar encomanant a la seva intercessió aquelles gràcies que puguin ser declarades extraordinàries i que puguin ser considerades per l'Església com a miraculoses. És el requisit imprescindible perquè pugui ser beatificada.

ORACIÓ

Oh Déu, que concedireu a la vostra serventa Montserrat, la gràcia d'una entrega serena i alegre a la vostra Voluntat Divina, viscuda enmig del món amb una senzillesa admirable: feu que jo sàpiga oferir-vos amb amor tota la meva activitat de cada dia, i convertir-la en un servei cristià als altres; digneu-vos gloriïcar la vostra serventa i concediu-me, per la seva intercessió, el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Paronostre, Avemària, Glòria.

D'acord amb els decrets del Sant Pare Urbà VIII, declarem que no es pretén prevenir de cap manera el judici de l'Autoritat eclesiàstica, i que aquesta pregària no té cap finalitat de culte públic.

APUNTS BIOGRÀFICS

1941

10 de juliol. Neix Montserrat Grases García.

19 de juliol. És batejada a la Parròquia de la Mare de Déu del Pilar, de Barcelona.

1944

11 de juny. El Bisbe de Vic, Mons. Joan Perelló, confirma a la Parròquia de Santa Maria de Seva, tres dels germans Grases: Enric, Montse i Jordi.

1946

Octubre. La Montse va al Col·legi de Jesús-Maria.

1948

27 de maig. Fa la Primera Comunió a la Capella del Col·legi de Jesús-Maria.

1951

Agost. Canvia de Col·legi i va al de l'Infant Jesús, de les Dames Negres.

1955

Octubre. La Montse Grases va per primera vegada a Llar, la primera Escola-Llar dirigida per dones de l'Opus Dei.

1956

4 d'octubre. Es matricula a l'Escola Professional per a la Dona, de la Diputació de Barcelona: hi cursa "Formació domèstica", "Cuina", "Dibuix", "Tall", i "Oficis artístics".

1957

24 de desembre. La Montserrat demana l'admissió a l'Opus Dei com a Numerària.

1958

20 de juny. El metge comunica a Manuel Grases que la seva filla pateix un sarcoma d'Ewing. Diagnòstic fatal amb pronòstic irreversible. Comencen de seguida les sessions de radioteràpia.

20 de juliol, diumenge. Els pares de la Montse li comuniquen la gravetat de la seva malaltia, i ella, davant de la notícia reacciona sobrenaturalment i abandona la seva vida a les mans de Déu.

11-17 de novembre. Viatja a Roma per resar prop del Sant Pare i per conèixer el Fundador de l'Opus Dei.

1959

8 de març, diumenge. Rep la unció dels malalts. Van a visitar-la moltes persones, que queden commogudes pel seu amor a Déu, la seva alegria i el seu afany apostòlic.

26 de març, Dijous Sant. Mor a la 1 i 20 del migdia. Immediatament després del traspàs s'estén la seva fama de santedat per tot el món. S'imprimeixen, al cap de poc temps i en diversos idiomes, estampes i fulls informatius sobre la seva vida.

1962

19 de desembre. Té lloc a la Capella del Palau Episcopal de Barcelona la primera sessió del Procés Informatiu per a la canonització de la Serventa de Déu Montserrat Grases, presidida per Mons. Gregori Modrego i Casaus. Immediatament s'envia el *Transsumpte* a la Congregació per a les Causes dels Sants.

1974

22 de febrer. La Congregació per a les Causes dels Sants dóna el Decret sobre els escrits.

1992

15 de maig. La Congregació per a les Causes dels Sants dóna el Decret de validesa del Procés.

1994

14 de juny. Les despulles de la Montserrat són traslladades a la cripta de l'Oratori del Col·legi Major Bonaigua, de Barcelona.

Publicacions recents sobre la Montse

M.Eguibar, *Montse Grases. Una vida sencilla*, «Folletos Mundo Cristiano», n° 44, 12ª ed. Madrid 1994.

J.M.Cejas, *Montse Grases. La alegria de la entrega*, Ed. Rialp, Madrid 1993.

J.M.Cejas, *Montse Grases. Biografia breve*, Ed. Rialp, Madrid 1994.

J.L.M. Picanyol i P. Saumell, *Montse. El secret d'un somriure*, Ed. Casals, Barcelona 1998.

Vídeo: *Montse Grases (1941-1957). Una vida sencilla*. Comandes a Beta Films S.A. c/ Pío Felipe, 12. 28038 MADRID.